

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 23.

8de juni 1890.

16de aarg.

Under den store hat.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Den nye skolegut.

En fortælling, grundet paa en virkelig tildragelse.

I.

Jeg maa sige, det er skammelig at ville pralle os den fyr paa; han skal være en underlig en, og jeg kan ikke begribe, at rektor kan tænke paa det", sagde en af gutterne i det største forebærelse i en kostskole, beliggende tæt ved stranden, hvor 7 gutter atter var samlede, efter at være komne tilbage efter sommerferien.

"Ja her er sandelig fuldt nok i forveien, og jeg vil foreslaa, at vi sender ham et skriftligt andragende om at blive fri", sagde en anden af de unge herrer ved navn Georg Herring, hvis muntre ansigt og lyse haar bragte ham til at se yngre ud, end han var.

"Det var ingen daarlig ide", sagde Julius, som var den først talende.

"Saa er det ikke værd at gjøre for meget vrøvl om den sag", vedblev Herring; "har man først bestemt en ting, skal man gjøre den straks. Alle de, der stemmer for et andragende, rækker hænderne i veiret."

Alle hænder kom op, blåt og papir blev skaffet tilveie, og efter lidt mere snakken frem og tilbage om, hvorvidt det var Julius eller Herring, der skulde skrive det, fik den første endelig nedskrevet følgende:

"Høitærede rektor! Vi haaber, De ikke tager os vor dristighed ilde op; men vi ønsker meget, at den unge Fowler ikke skal være paa vor sovestue."

"Dette, tænker jeg, vil være tilstrækkeligt",

sagde Julius; "vi behøver jo ikke at sige, hvorfor vi ikke vil have ham. Skriv nu under i en rundfreds, saadan at ingens navn kommer til at staa først."

"Giv mig pennen", sagde Herring og skrev med en raff haand og flotte sving: Georg Herring. Derpaa skrev de andre og Julius tilsidst; men han var neppe færdig, da han hørte nogen ved døren, og dokumentet kom hurtigt under bordet.

Gutterne gjorde sig al mulig umage for at se ud, som om der ingen ting var paa færde; men de var dog for ærlige til, at det kunde lykkes dem, og de opnaaede kun at give rektoren en følelse af, at de havde et eller andet galt for.

"Naa, gutter, hvad er det nu? Her er ganske stille, hvad har I for?"

"Vi hørte rektor komme og tænkte paa, hvad De vel kunde have at sige os", sagde Julius modig, men blev dog rød i hovedet.

"Jeg har bragt den unge Fowler med her ind paa eders sovestue. Vær god imod ham, Julius", sagde rektor, og bag ved denne viste der sig nu en høi, bleg og mager gut, der saa sig ængstelig omkring, omtrent som et daadyr, der bliver lukket ind til 7 unge løver.

"Tillader rektor blot at —" begyndte Julius. "Hvad mener du, Julius", spurgte denne paa en maade, der bragte ham til taushed. De andre saa forbausede paa sin kamerat. Vilde han have mod til at gjøre indvendinger?

"Na intet", stammede Julius, "naar De ønsker det, vil vi naturligvis være glade ved at have ham her."

"Jeg ønsker det. Han skal have den seng ved siden af Herrings." Med disse ord gik rektor, efterladende en forlegen taushed og den nye gut staaende ved døren og hjælpeløs seende sig omkring.

"Min seng er her", sagde endelig Herring; der var noget i Fowlers ansigt, som rørte ham; med alle sine feil havde han dog et ædelmodigt hjerte.

Fowlers smil og tak belønnede ham rigelig for hans venlighed; hvor lidet det var, han sagde, saa var det dog i dette tilfælde en slags velkomsthilsen.

„Og se her“, vedblev Herring i en endnu venligere tone, „her er plads til dine bøger og andre ting. Hvad, er du ikke frisk? Brunder du medicin?“ spurgte Herring videre, da Fowler tog en liden apothekerskuffe frem og stillede den paa den anviste hylde tillige med sine andre sager. „Vi maa se snart at saa dig frisk igjen.“

Fowler rystede lidt vemodig paa hovedet: „Det er jeg bange for, jeg aldrig bliver“, sagde han; „baade far og mor døde, da jeg var liden, og man siger, at jeg har den samme sygdom. Nu er jeg bleven sendt hertil, fordi min tante mente, sølusten skulde gjøre mig godt.“

Herring saa et øieblik paa ham med et forunderligt blik. Han lærte i dette øieblik, hvor galt det er at være altfor rask til at tage beslutninger. Var det virkelig denne gut, hvis komme havde fremkaldt al den bevægelse, og angaaende hvem andragendet var bleven skrevet? Blot det, at han nævnede, at han havde mistet begge sine forældre, vakte straks Herrings medfølelse. Hans mor havde for nylig været meget syg, nær døden, og han havde derfor maattet tænke sig ind i den mulighed at miste hende. Hun var imidlertid til hans store glæde kommen sig igjen, men mindet om den angst, han havde udstaaet, gjorde dog, at han sølte den varmeste medlidenhed med et forældreløst barn.

„Du maa se at saa saa megen søluft som muligt“, sagde han i en tone, som om den nye gut havde antaget ham til sin læge. „Der er ikke noget, som kan lignedes ved søluft; der er flere gutter, som er komne hertil, fordi de trængte søluft, og de er blevne ganske merværdig friske, og det bliver nok du ogsaa.“

Imidlertid morede de andre gutter sig kostelig over Herrings overraskende venlighed.

De havde alle snasket indbyrdes og derfor ikke hørt, hvad de to havde sagt, men kun seet, at de var i livlig samtale; nu udbroød Julius leende: „Det kan man kalde kjærlighed ved første blik.“

„Du skal se“, sagde en anden, „at Herring lægger ham i seng og stopper ned om ham.“

Stjønt disse bemærkninger ikke var syn-derlig vittige, fremkaldte de dog et latterudbrud, der var uhyggeligt for stakkels Fowler og bragte Herring til ærgelig at vende sig og sige: „Maa jeg spørge, hvad I ler af?“

„Vi lo kun af dette“, sagde Julius og holdt andragendet frem.

„Maa, det maa I for mig le af, saa meget I lyfter“, svarede Herring, men var dog lidt ilde tilmode.

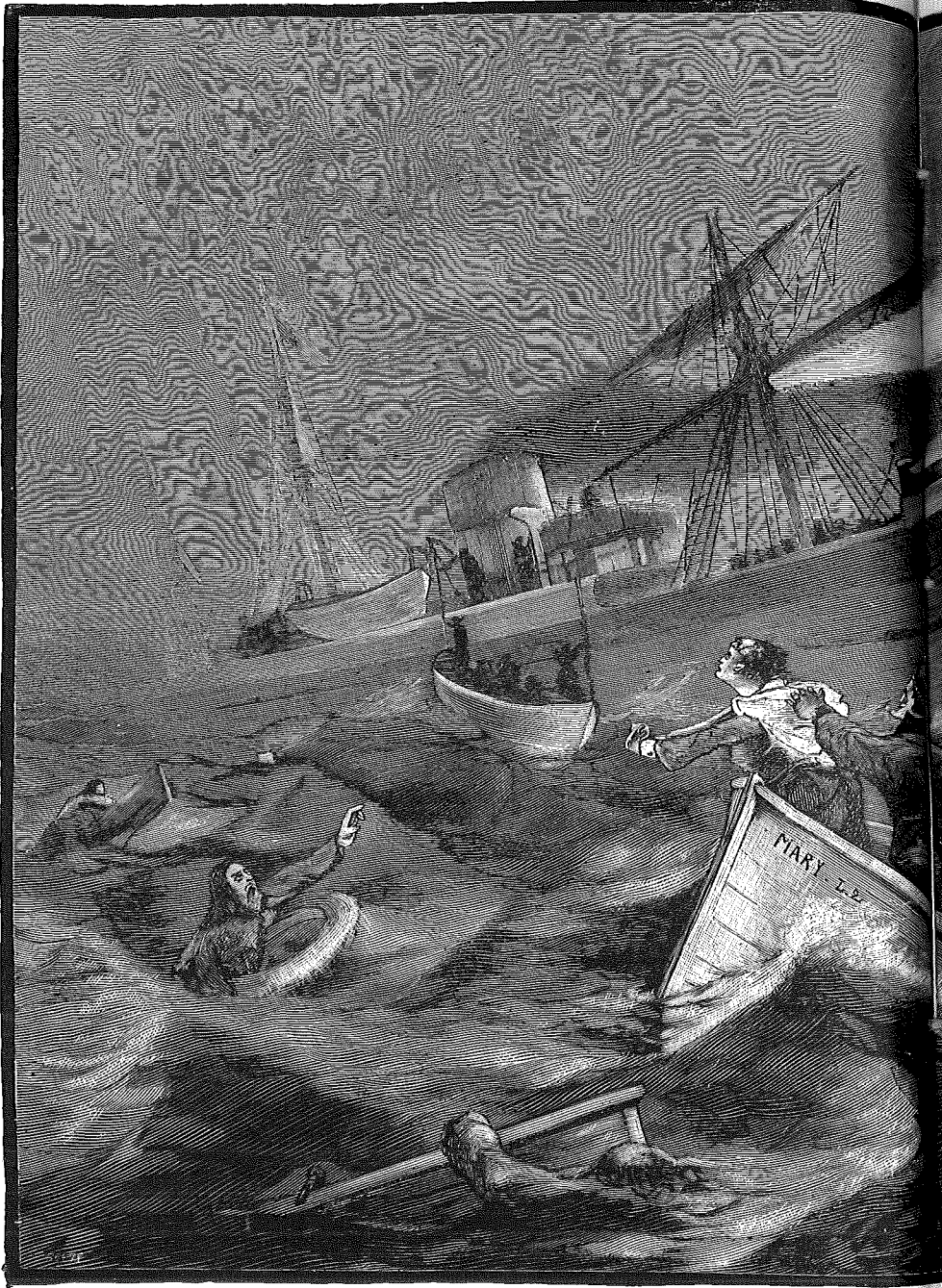
Efter den samlede aftenandagt var det segetid, og mange af gutterne var trætte og længtes efter at komme til ro. Udfik- lige knælede lige ned ved sengen, før de lagde sig, saaledes som det er almindelig skik i england, men i den uro, der var, kunde det kun være en ren formsag, og snart hørtes saa tunge aandedrag fra de forskellige senge, at man deraf kunde slutte, at deres beboere laa i sød søvn.

Herring var falden hen i en døs, men vaagnede ved at høre en sagte lyd; han slog øinene op og saa en hvid skikkelse knæle tæt ved sig og hviste meget alvorlig. Først blev han lidt forfærket; men snart gik det op for ham, at det var Fowler, der var krøben op af sin seng for at bede sin aftenbøn, og han opfangede disse ord: „Velsign Herring, fordi han har været saa god imod mig i aften, og hjælp mig at komme godt ud af det med de andre gutter.“

Da Herring den aften endelig faldt isøvn, var der taarer i hans øine.

II.

„Maa, det var dette andragende“, sagde Julius næste morgen lidt drilende, da de

...menstødet.

alle var samlede undtagen Fowler, og alle var de nysgjerrige efter at se, hvordan Herring vilde rede sig ud af det; han havde jo selv været med og gjort forslaget; det var ingen rigtig behagelig stilling for ham.

„Fowler er ikke saa slem endda“, sagde han i en let tone, for ligesom at skubbe det hele fra sig; „man maa have medlidenhed med ham, da han er forældreløs; jeg vilde stemme for, at vi rev det andragende i stykker og ikke tænkte mere paa det.“

„Det var ellers dig, som først foreslog at skrive det“, sagde Julius; „men nu kan vi jo gjerne stemme om dit nye forslag, at rive det istykker.“

De oprakte hænder viste imidlertid, at stemningen var imod dette sidste forslag, og Georg Herring sølte, at han var kommen i en skjæv stilling. „Godt, lad mig saa kradse mit navn ud“, sagde han.

Men dette vakte endnu større mishag. „Du vidste, hvad du gjorde, nu kan du ikke træde tilbage“, lød det, og Herring syntes heller ikke, han kunde det; men det var ham i høieste grad pinligt at se sit navn med de store bogstaver og flotte sving indtage den mest fremtrædende plads paa papiret; rektors øine vilde allerførst falde derpaa. De andre gutter blev imidlertid enige om at sende andragendet med posten, forat man ikke skulde kunne sige, fra hvem det kom; og derved blev det. Gutterne morede sig kostelig over Herrings ærgrelse, og hvad Fowler angik, saa havde de nu engang besluttet, at de ikke kunde like ham, og det viste de ham tydelig ved at le ad ham og gjøre nar af ham, skjønt han gjorde, hvad han kunde, for at være venlig og elskværdig imod dem.

Herring vedblev imidlertid at holde paa ham, og en fridag, en otte dages tid efterat han var kommen, foreslog han ham, at de skulde gaa en lang tur sammen. Dette glædede Fowler meget, og den blege, stille gut fik et helt fornøjet udseende ved tanken

om den tur, de skulde have. Skjønt han var ældre end Herring, betragtede han ham dog næsten som sin ældre ven og beskytter.

Det var en deilig Morgenstund, da de to gutter vandrede affed, og de kom længere, end de egentlig havde tænkt. Veiret forandrede sig imidlertid hen paa dagen, og en vældig tordenbyge trak op, De maatte søge ly i en hytte, medens ubeiret rasede værst, men ogsaa bagefter vedblev regnen at strømme ned, og hjem maatte de jo inden aften.

„Vi maa tage benene med os og løbe, saa hurtigt vi kan, saa vi kan holde os varme og ikke blive forkjølede“, sagde Herring, idet han mere tænkte paa sin svagelige kamerat end paa sig selv.

„Ja, det kan jeg godt“, svarede Fowler, men dog med en vis tøven, som Herring tænkte paa bagefter, men ikke den gang.

En tid gik det noksaa fornøielig; de snakkede og lo og lod regnen strømme ned; men pludselig stansede Fowler og tog sig med haanden for brystet. „Nu kan jeg ikke løbe mere; jeg skulde egentlig slet ikke have løbet“, sagde han og snappede efter veiret.

„Doktoren hjemme sagde, jeg maatte slet ikke anstrenge mig; det havde jeg ganske glemt.“

„Det gjør mig ondt, Fowler“, sagde Herring, „jeg troede, det var bedst for dig, at du kunde holde dig varm; men lad os nu tage det lidt mere med ro, saa hjælper det nok.“

(Sluttes.)

Engelen.

En liden gut paa 4 aar laa en aften og græd i sin seng. „Hvad græder min lille gut for?“ spurgte moderen. „Na, mor, jeg synes, det er saa kjedeligt, at vi aldrig ser en engel; jeg vilde saa gjerne se en engel; hvorfor vil Gud ikke lade en af sine engle gaa ned til os, at jeg rigtig kan se en engel?“ og den lille guts taarer flød igjen.

Da lagde moderen sig paa knæ ved barnets lille seng og talte trøstende og beroligende til sin lille gut, indtil barnet sov sødt og roligt ind.

Og tiden gik; den lille gut var bleven 12 aar og laa i sengen, haardt angreben af difterit. Moderen sad ved sengen og blev mere og mere bekymret; thi sygdommen blev værre, Feberen sterkere, og det blev mere og mere vanskeligt for gutten at synke; tilsidst var det kun i draabevis, den stakkels lille gut kunde tage næring til sig; men altid taalmodig laa gutten. Moderen bad tidt en bøn, læste for ham og opmuntrede ham saa godt som muligt; men hendes mod sank, og da var det den lille syge gut, som trøstede sin bekymrede mor. Tale kunde han ikke; men hans øine saa saa fortrøstningsfulde ud — aldrig hørte man en klage, skønt smerterne og besværlighederne i svelget blev større. Og moderen forundrede sig over denne store taalmodighed, og hun tænkte paa hin aften, mens gutten var liden, da han laa og græd, fordi han ikke fik en engel at se. Og hun følte med inderlig tak til Gud, at han maatte have hørt hendes lille guts bøn og opfyldt hans inderlige ønske ved at sende sin engel med trøst og husværelse til hans sygeleie, indtil den time kom, som ikke var fjern, da gutten luffed sine øine for bestandig; engelen havde baaret ham ind i Guds rige.

Herrens omsorg.

Hyen Genf levede en fattig enke med sin datter. De havde en liden handel, men de smaa indkomster syntes mangan gang ikke at ville række til. I det sidste aar var der indtraadt en stilstand i forretningslivet, der bragte mange til tvil, og for den stakkels enke blev udsigterne endnu mørkere. Ved nyaaars tid skulde hun betale en større pengesum, og dette haabede hun at faa ind ved

juletider, da der altid var den livligste handel. Men denne jul var der saa dødt og stille i den lille butik, og da nyaaret nærmede sig, fattedes enken endnu 100 franks til den sum, som skulde udbetales.

Hvad skulde hun nu gjøre? Skulde hun laane? Nei, hun havde ingen, som hun kunde henvende sig til. Da vendte hun sig i sin nød til Herren, som bestandig havde været hendes trofaste hjælp. Hun bad ham enfoldig, at han vilde give hende de manglende 100 franks; han, som eier guldet og sølvet, kunde jo let fremstafte det. Siden bad hun ogsaa sammen med sin datter derom.

Årets sidste dag kom, men endnu havde hun ikke erholdt nogen hjælp. Om eftermiddagen kom en veninde af datteren ind for at se til dem; hun fandt bedrøvede og nu forgrædte øine. Denne opfordrede nu sin veninde til at blive med ud at spadsere lidt, og de to gik ud sammen. Da de nu skulde passere en gade, hvor der herskede en ualmindelig folketrængsel, stødte enkens datter sin fod mod en haard gjenstand. Hun bøiede sig ned og saa et kostbart smykke liggende paa gaden. Da hun tog det op, gjennemfor den tanke hende, at dette maaske kunde være et svar paa deres bønner, og ilede hjem med sit fund.

Samme aften sad i et af de prægtigste huse i byen en dame og skrev et avertissement; det var hende, der havde tabt det kostbare smykke. Medens hun skrev, traadte hendes mand ind i værelset. Hun læste avertissementet for ham. „Du har blot lovet finderens 50 franks“, sagde han; „det er for lidt; skriv isteden 100 franks. Det vil blive en velkommen nyaaarsgave for den, som finder det.“

Straks forandrede fruens summen, og den næste dag kom avertissementet i avisen, og enken fik den sum, hun manglede.

O, Herren ved raad for alt; gaa kun til ham, han hjælper saa gjerne.

Hans, som ikke vilde hede Hansemand.

Engang var der en liden gut, som hed Hansemand. Ja saa benævnedes han baade af far og mor og alle andre mennesker, baade unge og gamle. Men Hansemand var nu heller ikke mere end seks aar gammel, hans ben var som to smaa stabber, og vesten hans var saa liden, at man kunde truffet den paa en kattepus. Derfor faldt det heller ikke nogen ind at kalde ham Hans; det vilde jo næsten have været naragtigt.

Men da den lille gut var 10 aar gammel, sagde han en dag til sin mor: „Det er saa fjedeligt, at man altid skal kalde mig Hansemand. Seg gad vide, naar jeg bliver stor nok til at hede Hans.“

Moderen smilede af ham og kaldte ham fremdeles „Hansemand“ ligesom før. Og naar der var marked eller hans fødselsdag eller jul, forærede hun ham den ene pene ting efter den anden; thi hun var overmaade glad i gutten sin.

Nu var han bleven 12 aar gammel. Fra nu af vilde han ikke paa nogen maade mere taale, at man kaldte ham Hansemand. Og hvis nogen sagde: „God dag, Hansemand!“ blev han blodrød i ansigtet af ærgrelse. Han mente, at man fik huske paa, hvor stor han var, og være saa god at kalde ham Hans.

Endelig kom den tid, da man ikke mere kaldte ham Hansemand, men Hans. Men nu maatte ogsaa Hans bort fra far og mor og i smedelære. Her havde han det ikke længere saa godt som hjemme hos far og mor. Og snart sagde han til sig selv: „Gid jeg dog atter var mors Hansemand!“

Da han var udlært, skulde han ud i verden. Meget ondt maatte han døie, og det hændte endog, at han maatte tigge om en bid brød udenfor folks døre, og da det blev vinter, frøs han og havde ingen, som bekymrede sig om ham.

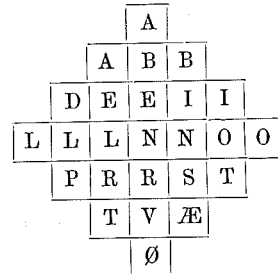
Siden blev han tagen til soldat og maatte i krigen, og da tænkte han mere end éngang: „Svor godt jeg dog havde det hos far og mor, dengang jeg var deres lille Hansemand!“

Efter krigens ende giftede han sig. Og nu maatte han sent og tidlig arbejde og slide og slæbe for at skaffe kone og børn mad til munden. Han kunde heller ikke nu lade være at tænke tilbage paa sit foreldrehjem og sige til sig selv: „Aldrig faar jeg det saa godt, som dengang jeg var fars og mors Hansemand!“

Og dog havde han engang ikke været tilfreds med at være deres lille Hansemand!

Ja, har du tænkt over, hvor godt du har det, som er fars og mors lille gut! Har du tænkt over, hvor godt du har det du, som er fars og mors lille pige!

Diamantgaade.

Ovenstaaende bogstaver skal ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at lyde ens, og at de fem vandrette linjer afgiver bekendte geografiske navne, nemlig: 1. En dansk ø. 2. En dansk by. 3. En by i England. 4. En by i Forindien. 5. En elv i Rusland.

Sigurd Johannesen.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 21.

„Folk kræve en jernbane i Gudbrandsdalen.“